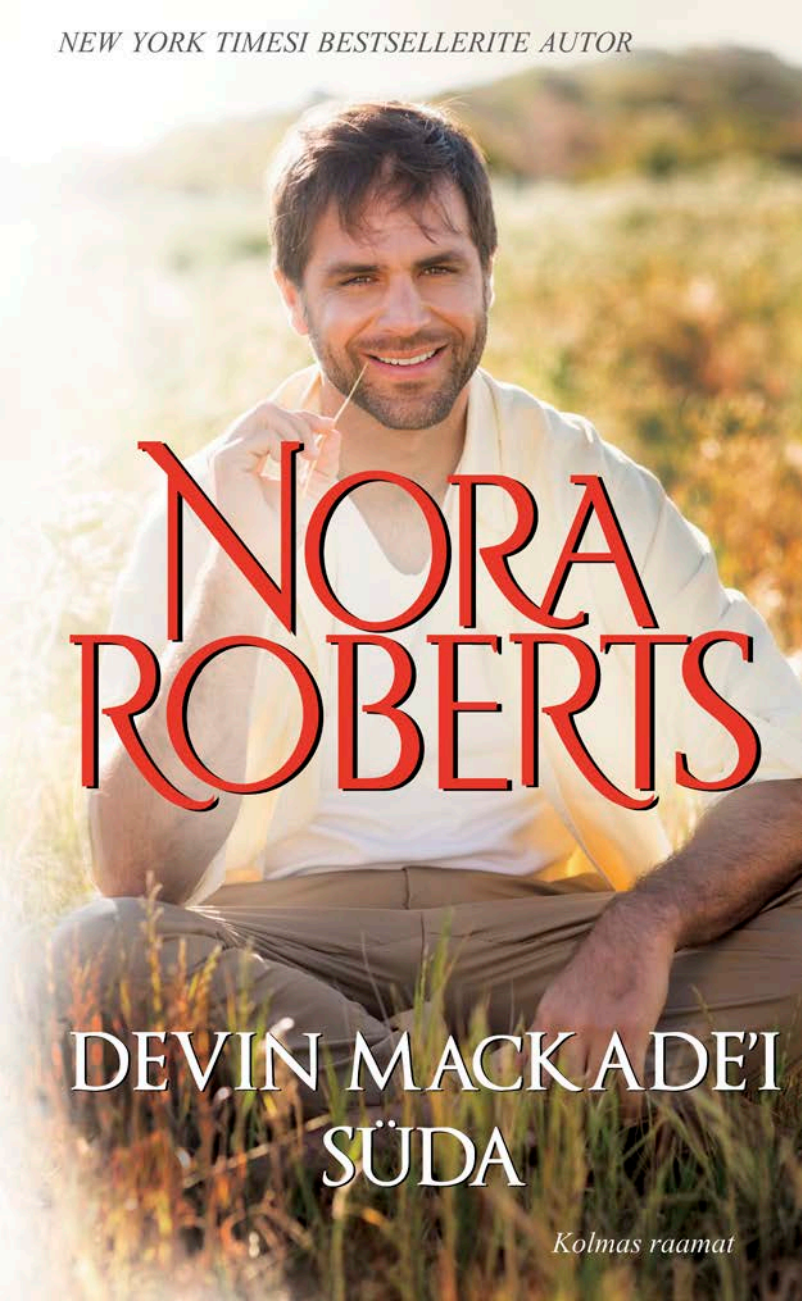

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

NORA ROBERTS

DEVIN MACKADE'I
SÜDA

Kolmas raamat

Originaali tiitel:
Nora Roberts
The Heart of Devin MacKade
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiia Krass
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1996 by Nora Roberts
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06357019
ISBN 978-9949-82-416-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Neile, kes elavad oma südame järgi

Proloog

Devin MacKade'i arvates on kahekümneaastane inimene jõudnud ohtlikku ikka. See on vanus, kui inimest peetakse oma tegude ja käitumise eest vastutavaks, vanus, kui inimene võib endale elatist teenima või naist armastama hakata. Ent seaduse silmis ei ole ta veel täielikult täiskasvanu.

Devin oli rõõmus, et tal oli jäänud vaid kaksteist kuud, kuni see aeg tema jaoks läbi saab.

Olles neljast vennast kolmas, oli ta jälginud, kuidas Jared ja Rafe enne teda täiskasvanuks said ja ega Shane'gi neist enam palju maas olnud. Mitte et Devinil oleks sellega kiire olnud. Devin nautis seda vanust ja praegust elu, ent oma järjekindlal moel oli ta hakanud tulevikuplaane tegema.

Marylandi väikelinn Antietam oleks olnud üllatunud, kui teadnuks, et Devin on võtnud nõuks seadust kaitsta, mitte seda rikkuda. Ega väänata.

Ema oli õhutanud Devinit kolledžisse minema, seda küll, aga kui Devin juba koolis oli, tahtis ta

õpingutest rõõmu tunda. Teda vaimustasid õigusemõistmise, kriminoloogia ja sotsioloogia kursused. Kuidas seadusi tehti, miks neid tehti ja kuidas neid tagati. Peaaegu algusest peale tundus, et need raamatud, need sõnad ja need ideaalid olid lausa oodanud, et Devin need avastaks.

Nii oligi ta endale omasel läbimõeldud moel otsustanud politseinikuks saada.

See otsus ei olnud veel nii küps, et seda perekonnale teatada. Kahtlemata hakkavad vennad teda hurjutama. Isegi Jared, kes juba juristiksi õppis, ei annaks armu. Aga see poleks Devinile korda läinud. Devin teadis, et ta suudab kolme venna ees endale kindlaks jääda, olgu siis sõnade või rusikatega. Aga praegu oli see isiklik asi ja ta ei rääkinud sellest kellegi.

Ta teadis, et mitte kõik sügaval sisimas pesitsevad soovid ei pruugi täituda. Tõendus oli kohe siin Edi kohvikus, kuhu Devin enne Duffi taverni piljardit mängima minekut oli koos vendadega kiiret õhtueinet võtma tulnud. Jah, see tõendus oli kohe siin, tõi talle odavat päevapraadi ja punastas arglikult Rafe'i aasimise peale.

Saja viiekümne kaheksa sentimeetrine, vaevalt neljakümne viie kilone, nii habras ja õrn nagu roosinupp. Ingli juuksed nagu kahar aupaiste näo ümber, kust paistsid välja vaid tasased hallid silmad. Tema ninaots kaardus õige pisut ülespoole. Kõige kaunim suu kogu maakonnas, ülahuule juures sügav lohuke.

Nagu nukk. Väikesed käed, mis Devini teada oskasid taldrikute, kohvikannude ja klaasidega õpitud osavusega ümber käia.

Käed, kus kolmandas sõrmes oli sõrmus tillukese teemanttilgaga, mille sära vaevu välja paistis.

Tema nimi on Cassandra Connor ja tundus, nagu oleks Devin teda kogu elu armastanud. Devin oli Cassiet kogu elu tundnud, jälginud, kuidas tüdruk suureks sirgub huviga, mis oli muutnud sõgedaks armumiseks, mida Devin oli sedavõrd häbenenud, et polnud söandanud midagi ette võtta.

Ja selles oligi häda. Siis, kui Devin otsustas midagi ette võtta, oli juba liiga hilja. Joe Dolin oli tüdruku endale napsanud. Nad abiellusid juunis, vaid kaks nädalat pärast keskkooli lõpetamist.

Ja Devinil ei olnud enam midagi teha.

Ta püüdis mitte vaadata, kuidas Cassandra nende laua juurest minema kõnnib. Tema vendadel on terav pilk ja Devin ei suudaks taluda, kui teda hakataks aasima nii isikliku ja alandava asja pärast, nagu seda on vastamata armastus.

Sellepärast vaatas ta aknast Main Streetile. Vähe-malt seal suudab ta midagi ette võtta. Ühel päeval annab ta omalt poolt midagi tagasi linnale, mis oli tema elus nii keerulist ja nii olulist rolli mänginud. Ühel päeval teenib ja kaitseb Devin seda linna. See on tema saatus. Ta tundis seda.

Ta nägi vahel unes, et ongi seda varem teinud – või püüdnud teha, siis kui linn oli sõjast laastatud või

võimuvõitlusest lõhestatud ja killustatud. Unenägu- des oli ta näinud linna sellisena, nagu see oli olnud, sellisena, nagu see oli vanadel Kodusõja fotodel. Kivimajad ja kirikud, hobused ja kaarikud. Mõni- kord ta lausa kuulis, kuidas tänavanurkadele või juuksuritöökotta kogunenud mehed osariikide vahel toimuvat sõda arutasid.

Muidugi, mõtles Devin külma ratsionaalsusega, linnas või mõnes selle paigas kummitab. Linna ääres, mäe otsas seisvas vanas Barlow' majas, metsas, tema enda kodus, põldudel, kus ta igal kevadel künda ja külvata aitas. Seal oli kuulda nii elavate kui surnute lootuste ja hirmude kaja.

Selleks, et kuulda, tuli vaid kuulata.

„Peaaegu sama hea, kui ema tehtud.“ Shane küh- veldas kartuliputru ja naeratades vilksatas tal Mac- Kade'e lohuke. „Peaaegu. Mida teie arvates naised teevad, kui õhtuti väljas käivad?“

„Klatšivad.“ Taldrik tühi, nõjatus Rafe tooliseljale ja süütas sigareti. „Mida muud?“

„Emagi teeb seda,“ märkis Jared.

„Ma ei öelnudki, et ta ei tee. Vanaproua Metz klatšib meid praegu nii, et emal kõrvad huugavad.“ Rafe naeratas pahaendeliselt selle mõtte peale, tea- des, et ema suudaks seda kohutavat proua Metzi isegi siis ohjata, kui tal oleks üks käsi selja taha seotud.

Devin pööras pilgu Main Streetilt tagasi vennale. „Kas me saatsime siis hiljuti midagi korda?“

Kõik jäid selle üle mõtlema. Mitte et nende mälu oleks vilets olnud, nad lihtsalt sattusid nii hõlpsasti sekeldustesse, et vaatasid pahatihti tagajärgedele läbi sõrmede.

Iga Edi kohviku suurest aknast mööduja võinuks näha nelja MacKade'i, tumedapäist rohesilmset kuradit, kelle kaunis välimus oleks iga naise vere-rõhku tõstnud, olgu naine siis kümnene või kaheksakümnene. Oma väljakutsuva olekuga löönuks nad nii mõnegi mehe tagasi kohkuma või peletanuks hoopis eemale.

Poisid vaidlesid mõnda aega selle üle, kes oli viimasel ajal midagi teinud – kaklusi algatanud ja pidanud, seadust rikkunud või vähemalt midagi lömmi löönud. Kui vaidlus ägedaks läks, leiti üksmeelselt, et Rafe saab peaauhinna, sest ta kihutas 34. maanteel võidu Joe Dolini Chevyga.

Neid polnud küll tabatud, aga jutud olid juba liikvele läinud. Eriti sellepärast, et Rafe oli võitnud ning Joe oli saba jalge vahele tõmmanud ja midagi kättemaksust pomisenud.

„See tüüp on lurjus.“ Rafe puhus suitsu välja. Mitte keegi ei hakanud vastu, aga Rafe'i pilk liikus sinna, kus Cassie nende taga olevat lauda teenindas. „Mida selline armas olevus nagu Cassie temas küll näeb?“

„Kui minu arvamust tahad teada, siis tüdruk ihkas kodust välja pääseda.“ Jared lükkas taldriku kõrvale. „Tal on selline ema, et igaüks haaraks

esimesest põgenemisvõimalusest kinni. See naine on fanaatik.“

„Võib-olla Cassie armastab Joed,“ ütles Devin vaikselt.

Rafe väljendas oma arvamust sündsusetu sõnaga. „Tüdruk on vaevalt seitsmeteistkümnene,“ märkis ta. „Ta armub veel hea mitu korda.“

„Kõigil ei ole nii pehme süda.“

„Pehme süda.“ Shane üürgas selle väljendi peale naerda. „Mitte Rafe’i süda ei ole pehme, Dev, see on tema...“

„Vait, vördjas,“ ütles Rafe leebelt, kui oma küünarnukiga Shane’i ribisid rammis. „Sina tood õlle, Jare?“

„Kohe toon.“

Rafe irvitas õelalt. „Väga kahju, et teie kahekesi peate limonaadiga leppima. Kindla peale on Duffil teiesuguste laste jaoks terve kast kihisevat jooki.“

Selle peale Shane muidugi solvus. Solvanguna see oligi mõeldud. Kõigepealt tulid ägedad sõnad, järgnes tõuklemine. Leti tagant hüüdis Edwina Crump neile, et mingi välja rüselema.

Nad läksidki, üksnes Devin jäi teistest maha arvet maksma.

Akna taga ta vennad tõuklesid ja vopsasid üksteist, rohkem küll moe pärast kui ehtsast vihast. Neist välja tegemata naeratas Devin Cassiele.

„Lasevad vaid auru välja,“ ütles ta Cassiele, lisades jootraha, mis naisele piinlikkust ei valmistaks.

„Šerif astub tavaliselt umbes sel ajal läbi.“ Tüdruk hoiatus kõlas sosinana. Ja Devini kõrvadele nii armsalt, et ta peaaegu ohkas.

„Lähen lahutan nad ära.“

Devin tõusis pingilt. Ta arvas, et ema ilmselt mõistab ta tundeid. Ema eest oli võimatu midagi varjata. Jumal ise teab, et nad kõik olid püüdnud, tulutult. Devin arvas teadvat, mida ema talle ütleks.

Et ta on veel noor, et tuleb teisi tüdrukuid, teisi armastusi. Ema mõtleks sellega parimat.

Devin teadis, et kuigi ta polnud veel päris täiskasvanu, on tal mehe süda. Ja selle oli ta juba ära kinkinud.

Ta varjas, et see süda tal silmist välja ei paistaks, sest ta ei suudaks Cassie haletsemist taluda. Ükskõikselt astus ta einelauast välja vendi lahutama. Ta nägi, et Shane'i pea on Rafe'i haardes, lõi küünarnukki-dega Rafe'ile kõhtu, kergitas Jaredi poole vaadates kulmu ja pakkus sõbralikult, et nad võiksid kõik piljardit mängima minna.

Esimene peatükk

Antietami linn pakkus hiliskevadel kaunist vaatepilti. Šerif Devin MacKade'ile meeldis konarlikel kõrvalteedel jalutada, äsja niidetud muru ja lillede lõhna hingata ning koerte klähvimist ja laste kilkeid kuulata.

Talle meeldis nautida linna elukorraldust, jätku- suutlikkust ja väikesi muutusi. Panga juures laiutas roosade begooniate peenar. Kolm autot kiirtoidu- koha aknaluugi taga järjekorras kujutasid endast juba liiklusummikut.

Natukene maad edasi, postkontori ees, veetsid mehed koos aega ja hingasid värsket õhku. Juuksuri- töökoja aknast sisse vaadates nägi Devin, et üks laps on esimest korda juuksuri juures, aga ta ema närib küüsi ja pilgutab niiskeid silmi.

Lipud lehvisid iga-aastase mälestuspäeva paraadi ja pikniku auks. Devin nägi, kuidas selleks ürituseks valmistudes inimesed tegusalt terrasse puhastasid või värvisid.